

EPISTOLA DEDICATORIA.

dictu quoque mirum sit, in tanto generis, rerum, honorum, scientiæ, virtutum deniq; fastigio, quàm nullum omnino supercilium, imò quàm ingenua morum mansuetudo, quàm columbina hominis simplicitas cum serpentina prudentia coniuncta relucebat. Quibus dotibus nullius non benevolentiam sibi adiunxerat, summamque existimationem longè lateq; pepererat: adeò vt piæ memoriæ Catolus Quintus Cæsar, vt si quis vnquam alius omnibus ornamentis egregio Principe dignis cumulatus, amplissimos dignitatis gradus vltro, nec semel, illi obtulerit, imò (vt verius dicam) obtruserit, quos omnes constanter semper respuit, sua, quam Deus dederat, sorte contentus. In visitandis tamen ac reformandis plerisque sui ordinis monasterijs strenuam Cæsari nauauit operam, quippe qui animarum salutem, Dei honorem, Ecclesiæ splendorem, quibusuis voluptatibus, commodis, fortunæ, vitæ etiam anteponeret. Sed desino, ne videar Blossianæ vitæ historiam texere, quando quidem abundè iuxta Græcorum prouerbium, *ἀπὸς ἀπὸν ἀυλῆ* Redeo ad Illustrissimam C. T. in qua ille cunctarum quidem Episcopalium virtutum chorum suspiciebat, sed in primis tamen heroicam magnanimitatem pari modestia temperatam, & sapientem æquè vt feruentem in restituenda Ecclesiastica disciplina zelum: cuius præclara dogmata cum alijs sæpè, tum in Synodo prouinciali, cui præsidebas, anno superiore dedisti, nec verò minùs in duobus illis Collegijs Cameraci & Cameracesij construendis, liberaliterque sustentandis. Quibus plurima eruditione, integra in Deum fide, moribus incorruptis, Patres Societatis Iesu præfecisti: qui teneram rudemque ætatem literarum cognitione informant, pietate excolant, omnibusque Christianæ disciplinæ præceptis diligenter imbuant. Atqua hæc sanè ferè sunt causæ, quibus adductus sum, vt has sanctissimi Patris Cedro dignas lucubrationes tuo potissimum nomini dicarem, Lectissimè Præful. Superest vt C. T. nostrum studium æqui boni consulat, nostræque industriæ faueat, quò scelicior prodeat Blossius, orbi que gratior, tanti Mæcenatis patrocinio suffultus. Defuncti effigiem graphicè depictam postulabas, cuius tibi conspectus insignium, quæ in illo resplenduerunt, virtutum memoriam subinde refricaret: nos damus viuam mentis imaginem a suo, vnde ducta est, archetypo planè gemmeo nihil omninò differentem. Tabella vultus tantum lineamenta figuramque exhibet: hic habes totum Blossium spirantem, loquentem, miroque artificio literis, non dico deformatum; sed expressum, qualem nullus Apelles suo penicillo effingere queat. Ad hæc, hortuli, quem paucis ante mortem mensibus parari iusserat, *πράτυπον* exemplar cernere auebas: en tibi viridarium longè amœnissimum, Blossianis manibus excultum, elegantissimis compositum areolis, varijs floribus picturatum, natiuis gemmis & immortalibus amaranthis germinans, quibus ea est prærogatiua diuinitus data, vt nunquam flaccescant, sed ætatis beneficio fruantur, & quotidie magis ac magis reuifescant. Hic videas opacas arbores saluberrimis indutas, atque adeò onustas pomis. Hic suaueolentes herbas, omnisque generis feraces plantas legere est, medendis animorum morbis efficacissimas: quibus conferri nequeant nec panacæa potens, nec laudatissima moly. Hic violas & flosculos gratum spirantes odorem alij decerpere, alij naribus admouere, alij coronæ intertexere possunt. Hic virides ac spatiosæ porticus, in quibus pias mentes vsq; & vsq; in ambulare iuuet. Hic auditur suaue melos sanctorum Patrum, qui sua symphonia vel faxe corda permoueant: ad quos nihil sunt garrulæ oscines tremulo cantu ludentes, auresque corporis oblectantes. Atque, vt paucis absoluam, credi vix potest quàm volupe erit animæ fideli in hac spiritali paradiso frequenter spatari, residere ac meditari. Hic enim illum, cuius amore flagrat, protinus inueniet, vnigenitum Dei Iesum Christum, quem toto pectore precor, vt Illustrissimam Celsitudinem T. Ecclesiæ suæ iuuanda diu seruet incolumem. Datum Lætijs, postridie Calendas Iulias. Anno Domini post Millesimum quingentesimo sexagesimo sexto.

PROSO.